2025-82 i 83-RE

Causa 2025-82 i 83-RE

(Bailó Nuez i d'altres c/ Principat d'Andorra)

Números de registre: 560-2025 i 561-2025. Recursos d'empara

Sentència del 19 de gener del 2026

BOPA núm. 6, del 28 de gener del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atesos els escrits presentats i registrats al Tribunal Constitucional, el 17 d'octubre del 2025, per les representacions processals respectives del Sr. Eduardo Bailó Nuez i de les Sres. Felisa Álvarez Beltran i Irina Saksybaeva Ksenzoya, mitjançant els quals interposen sengles recursos d'empara contra la sentència del 30 de setembre del 2025, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a un procés degut, a la prova, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un judici de durada raonable, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com la vulneració del principi de no retroactivitat de la llei penal i del principi de legalitat, establerts, respectivament, als articles 9.4 i 3.2 de la mateixa norma, i, atès que demanen al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada, que declari que no és constitucional "*considerar inclosa en la definició de l'objecte del delicte de blanqueig de capitals continguda en Codi de 1990, sobre la base dels drets i principis al·legats en el cos d'aquest escrit,*

les conductes de transformació de saldos bancaris, (en concret adquisició d'immobles) i posterior adquisició de fruïts per la seva explotació (saldos de lloguers o vendes); ni considerar inclosos en la definició i en l'objecte de la figura del comís contemplada en el Codi Penal de 1990, sobre la base dels drets i principis al·legats en el cos d'aquest escrit, els béns immobles producte de la transformació de saldos bancaris; ni considerar inclosos en la definició i objecte de la figura del comís contemplada al Codi Penal de 1990, sobre la base dels drets i principis al·legats en el cos d'aquest escrit, els saldos bancaris l'origen dels quals sigui la transformació (venda) de béns immobles adquirits amb anterioritat a la promulgació del Codi Penal del 90", i que es retrotreguin les actuacions al moment previ al pronunciament de la sentència, per tal que la Sala Penal dicti una nova decisió;

Vista la Constitució, especialment els articles 3.2, 9.4, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 17 de novembre del 2025 que va acumular els recursos d'empara 2025-82-RE i 2025-83-RE i que va admetre a tràmit la causa acumulada sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 4 de desembre del 2025, per la representació processal de les Sres. Felisa Álvarez Beltran i Irina Saksybaeva Ksenzoya;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 4 de desembre del 2025, per la representació processal del Sr. Eduardo Bailó Nuez;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 5 de desembre del 2025, pel Ministeri Fiscal;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. Mitjançant sentència del 17 de gener del 2024, el Tribunal de Corts va condemnar el Sr. Eduardo Bailó Nuez i les Sres. Felisa Álvarez Beltran i Irina Saksybaeva Ksenzoya, com a autors d'un delicte major de blanqueig comés amb habitualitat, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal:

- el Sr. Eduardo Bailó Nuez a la pena de 3 anys de presó condicional amb un termini de suspensió de la pena de quatre anys, a la pena de multa de 2.000.000,00 € i a l'expulsió del Principat per un període de 20 anys;

- les Sres. Felisa Álvarez Beltran i Irina Saksybaeva Ksenzoya a la pena de 3 anys de presó condicional, per a cadascuna, amb un termini de suspensió de la pena de quatre anys, a la pena de multa d'1.000.000,00 € cada una i a l'expulsió del Principat per un període de 20 anys.

Així mateix, es va acordar el comís de diversos immobles i els rendiments obtinguts en concepte de lloguer o de qualsevol altre fruït, des de la incoació de la causa, i, dels comptes bancaris de titularitat dels recurrents i de la societat Siberian Express, SL, així com els saldos bancaris transferits a l'AFA en el marc d'aquest procediment.

1.2. Tant la representació processal del Sr. Eduardo Bailó Nuez, com la de les Sres. Felisa Álvarez Beltran i Irina Saksybaeva Ksenzoya van formular recurs d'apel·lació contra aquesta resolució, i, el 22 de gener del 2025, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que acordava estimar parcialment ambdós recursos en el sentit de modificar únicament les penes de multa, condemnant el recurrent a una multa d'1.000.000,00 € i a les recurrents a una multa de 500.000,00 € per a cadascuna d'elles.

1.3. El 10 de febrer del 2025, les representacions processals respectives dels recurrents van interposar sengles recursos d'empara contra la sentència del 22 de gener del 2025, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció,

en els seus vessants dels drets a un procés degut, a la prova, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un judici de durada raonable, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com del principi d'irretroactivitat de la llei penal, establert a l'article 9.4 de la mateixa norma.

1.4. El 19 de maig del 2025, el Tribunal Constitucional va dictar una sentència que acordava estimar parcialment els recursos d'empara interposats pels Srs. Eduardo Bailó Nuez, Felisa Álvarez Beltran i Irina Saksybaeva Ksenzoya contra la sentència del 22 de gener del 2025, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia; declarar la nul·litat de la sentència del 22 de gener del 2025, per tal que la Sala Penal dicti la resolució que estimi oportuna sobre les bases consignades en el fonament jurídic 3.5 d'aquesta sentència; desestimar el recurs d'empara pel que fa referència a la infracció del dret a un procés de durada raonable; deixar imprejutjats la resta de greuges formulats pels recurrents (causa 2025-10 i 12-RE).

1.5. El 30 de setembre del 2025, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una segona sentència, en què després de reexaminar l'aplicació de la llei penal en el temps al cas concret decidia adoptar novament la decisió anteriorment emprada.

1.6. El 17 d'octubre del 2025, les representacions processals respectives del Sr. Eduardo Bailó Nuez i de les Sres. Felisa Álvarez Beltran i Irina Saksybaeva Ksenzoya van interposar sengles recursos d'empara contra la sentència del 30 de setembre del 2025, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a un procés degut, a la prova, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un judici de durada raonable, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com la vulneració del principi de no retroactivitat de la llei penal i del principi de legalitat, establerts, respectivament, als articles 9.4 i 3.2 de la mateixa norma.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació dels recurrents

- Els recurrents estructuren els seus recurs d'empara en els greuges o motius de recurs següents.

- En primer terme, afirmen que s'infringeix el dret a un procés degut, el qual inclou el respecte als principis de legalitat i a la prohibició de retroactivitat -articles 3.2, 9.4 i 10 de la Constitució. També afirmen que aquest Tribunal Constitucional, en la sentència del 19 de maig del 2025, va referir que la situació era més complexa -com en aquest cas- quan concorrien dues modificacions alhora com la tipificació i la pena o quan els fets delictius no eren instantanis, sinó que s'acabalaven entre dues lleis penals. I concloïa que no es podia limitar l'examen a la pena assignada, sinó que calia resoldre quin Codi penal convenia aplicar als fets provats.

- Assenyalen que la sentència impugnada diu que sí fa -en concret- una comparació dels dos codis penals, el de 1990 i el del 2005, però no ho fa. Només compara un dels elements del tipus, com és que en ambdós codis si existeix un delicte previ de tràfic d'estupefaents, ja existeix blanqueig. De conformitat amb el dictamen del 29 de maig del 2020 de la Gran Sala d'Estrasburg s'ha de fer una comparació *in concreto* i constatar si els fets són subsumibles en cada norma penal.

- Així, addueixen que la diferència entre els codis no es troba solament en els delictes font dels diners, sinó també en la manca de tipicitat de la transformació dels diners, de manera que l'adquisició d'immobles i les rendes no es podia entendre com a blanqueig ni en el tipus bàsic, ni en l'agreujat, alhora que el comís dels fruits dels diners introduïts per blanquejar tampoc es trobava legalment previst fins al 2005.

- Per tant, consideren que la sentència recorreguda hauria d'haver analitzat la transformació i el comís per determinar l'aplicació retroactiva de la norma penal.

- En segon terme, consideren que s'ha vulnerat el dret a un procés degut, en el seu vessant a obtenir una decisió fonamentada en Dret en relació amb els principis de seguretat jurídica i de no retroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals. Asseveren que l'esforç probatori ha estat evident, així com la seva falta d'examen.

- En tercer terme, exposen que s'ha infringit l'article 10 de la Constitució respecte de la valoració de la prova i del principi de presumpció d'innocència, ja que s'ha emprat un criteri de prova per indicis, però només s'han posat en valor els indicis incriminatoris i s'han obviat els exculpatoris. Indiquen que per aplicar la prova indiciària han d'existir uns fets bàsics acreditats -plurals, concomitants i interrelacionats-, un enllaç precís i directe entre els fets bàsics i allò que necessita ser provat i procurar la correcta aplicació del principi de presumpció d'innocència. En aquest cas, s'ha incorregut en una evident desproporció i en una manca de respecte a la presumpció d'innocència.

- En quart terme, consideren que s'ha vulnerat de nou els principis d'irretroactivitat de les lleis penals no favorables i de seguretat jurídica pel fet de convertir el delicte de blanqueig en un delicte

permanent i imprescriptible. Els actes de blanqueig abans del 2005 estarien prescrits, però, a més, la Sala Penal introdueix l'ànim de lucre que no havia estat apreciat pel Tribunal de Corts. A part, la Sala Penal afegeix que el delicte de blanqueig no prescriu mentre l'autor gaudeixi dels béns blanquejats; idea que és aliena a la llei, atès que el delicte de blanqueig no pot ser considerat un delicte permanent com fa la Sala Penal. Pel fet que es tracta d'un delicte d'activitat, la prescripció s'inicia quan s'introdueixen els fons en el sistema bancari andorrà i pretendre estendre la consumació del delicte a l'any 2005 és una interpretació arbitrària i contrària a dret.

- En cinquè terme, al·leguen que el comís practicat és il·legal, perquè en el Codi penal de 1990 el comís es referia als diners o als valors producte directe del delicte subjacent i no a les transformacions d'aquests o als fruits -supòsit que no es va produir fins al Codi penal del 2005.

- Per acabar, demanen al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada, que declari que les consideracions de la sentència impugnada que es precisen en l'encapçalament no són constitucionals, i que es retrotreguin les actuacions al moment previ del seu pronunciament, per tal que la Sala Penal dicti una nova decisió.

2.2. Argumentació de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia

- En primer lloc, la Sala Penal raona sobre l'aplicació de la llei penal en el temps i argumenta que per determinar quin és el Codi penal aplicable, el de 1990 o el del 2005, cal tenir en compte l'àmbit de la punició i els elements constitutius del delicte de blanqueig, ja que el Codi del 2005 introdueix altres conductes criminals que el tràfic de drogues, el proxenetisme i el terrorisme. Considera que *in concreto* com que el blanqueig prové del tràfic de drogues, el Codi penal del 2005 no agreuja la situació del blanqueig i cal tenir en compte el criteri de la punició; respecte del qual resulta més favorable.

- En segon lloc, entén que no ha existit una vulneració dels drets a un procés degut i a la intimitat pel fet d'haver obtingut informació dels registres d'ordenament territorial i dels registres comunals, ni que la investigació es pugui qualificar de prospectiva.

- En tercer lloc, exposa que el delicte de blanqueig es vertebra en tres fases: col·locació, encobriment i integració. I en el cas concret se segueixen perfectament aquestes tres fases. El delicte de blanqueig no es configura com a un delicte permanent, sinó que és un delicte únic de caràcter complex i global, integrat per una pluralitat d'accions que mentre no s'esgoten les

transformacions successives no prescriu. Afirma que la prescripció de 10 anys afecta únicament als fets anteriors al 17 de setembre de 1994, perquè la causa es va incoar el 16 de setembre del 2004.

- Assenyala que no es tracta d'un grup organitzat, ja que no hi va haver una planificació en les tasques, però sí que hi havia habitualitat.

- En quart lloc, respecte de les proves del delicte de blanqueig, considera que la prova indiciària resulta imprescindible, atès la quasi impossibilitat d'obtenir prova directa. Seguidament, analitza de manera detallada els diferents indicis i conclou que de l'any 2000 a l'any 2005 les recurrents segueixen les instruccions del Sr. Eduardo Bailó Nuez i que la quantitat de pagaments en efectiu, la manca de transferència amb canvis permanents de comptes, les múltiples operacions de reintegrament i d'ingrés immediat i la total inactivitat mercantil dels tres recurrents són indicis concordants de l'origen delictiu dels fons.

- En cinquè lloc, pel que fa al comís, argumenta que l'article 70 del Codi penal permet comissar aquells béns sobre els quals hi hagi indicis objectius que procedeixin directament o indirectament d'activitats delictives. I assenyala que la sentència del Tribunal de Corts no motiva el comís d'un seguit d'apartaments que indica, però el comís era procedent, d'acord amb les disposicions del referit article 70 del Codi penal.

- Finalment, pel que fa a les penes, la Sala Penal conclou que no concorren circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal i, d'acord amb l'article 56 del Codi penal, confirma les penes imposades, excepte les de multa, les quals rebaixa per considerar que són excessivament elevades, atesa l'antiguitat dels fets.

- Per tant, la Sala Penal acorda estimar parcialment ambdós recursos en el sentit de modificar únicament les penes de multa, condemnant el recurrent a una multa d'1.000.000,00 € i a les recurrents a una multa de 500.000,00 € per a cadascuna d'elles, i confirma la resta de pronunciaments del Tribunal de Corts.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal manifesta que els recurrents pretenen que el Tribunal Constitucional actuï com a una tercera instància respecte de qüestions de legalitat ordinària com la llei aplicable, la prescripció,

la valoració de la prova o el valor de resolucions judicials estrangeres. Recorda que el control de constitucionalitat se circumscriu al control del caràcter il·lògic, no raonable o inversemblant de la selecció del dret aplicable o de la valoració de la prova i al fet que la resolució es trobi suficientment motivada.

- Aquesta constatació comportaria, segons el seu parer, la desestimació d'aquests recursos. No obstant això, analitza els extrems següents.

- Pel que fa al principi de no retroactivitat de les normes penals desfavorables, considera que no s'ha produït en aquest cas, ja que el Codi penal del 2005 és més favorable que el de 1990.

- Quant a l'al·legada atipicitat de les conductes en el Codi penal de 1990, considera que la conducta era típica tant en el Codi penal de 1990 com en el del 2005. Assenyala que la nova sentència de la Sala Penal ja motiva de forma suficient la tipicitat i també la provinença indirecta. I la conclusió obtinguda no és arbitrària, ni absurda.

- Respecte de la prescripció, els fets s'inicien l'any 1990 i es perllonguen fins a l'any 2005, cometent-se amb habitualitat, de manera que la prescripció s'inicia al 2005 quan deixen de tenir els béns sota el seu control, de manera que quan es va iniciar la causa l'any 2004, ni tan sols havia començat a córrer la prescripció.

- Pel que fa al Codi penal aplicable, la selecció, la interpretació i l'aplicació de la llei és una qüestió de legalitat ordinària, de forma que la selecció en el temps pel Tribunal de Corts i per la Sala Penal és raonable i lògica.

- Quant a l'al·legada incongruència omissiva i a la valoració de la prova, la Sala Penal ha centrat l'objecte de debat en la prescripció o no de l'acció penal i en si existia prova de càrrec o no, prenent en consideració la prova indiciària i ho ha resolt de forma motivada. S'ha d'afegir que la valoració de la prova indiciària efectuada per la Sala Penal és perfectament raonable, lògica i coherent, sense que hagi tingut lloc una inversió de la càrrega de la prova.

- I, finalment, pel que fa al *non bis in idem*, el Ministeri Fiscal al·lega que es tracta de fets diferents, ja que el blanqueig és un delicte autònom al del de tràfic de drogues. I quant a l'autoblanqueig, si bé no estava tipificat, la conducta del recurrent no es pot qualificar com a autoblanqueig.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquests recursos d'empara i que confirmi la sentència impugnada, per no haver-se produït cap vulneració dels drets fonamentals al·legats.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància, ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic, ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. Dels diferents greuges que els recursos d'empara formulen contra la sentència de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, en primer terme, és necessari analitzar aquell que fa referència al deure de motivació, atès que la no superació d'aquest cànon de constitucionalitat va motivar l'anul·lació de la primera sentència de la Sala Penal dictada al respecte.

En efecte, la nostra sentència del 19 de maig del 2025 va entendre que la motivació no era raonable perquè calia fer un estudi *in concreto* de quina era la norma penal aplicable i no només centrar-se en l'àmbit punitiu:

"*3.5. (...) L'article 3.2 de la Constitució fa una lectura pro reo del principi de retroactivitat de la norma més clement, ja que garanteix la "no retroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals o que comportin un efecte o estableixin una sanció desfavorables" (el subratllat és nostre). A l'ensems, l'article 7 del Codi penal vigent no es limita a l'aplicació automàtica de la infracció que porta aparellada la sanció més feble, atès que estableix que: "La llei penal no té efectes retroactius. Això no obstant, tenen efectes retroactius les lleis penals que afavoreixen el reu. En cas de dubte sobre quina és la llei més favorable, ha de ser escoltat el reu" (el subratllat és nostre). Per consegüent, convé analitzar quina "llei" (i no només exclusivament quina pena) resulta més favorable al reu i aquest control ha de ser realitzat in concreto segons el consens internacional en la matèria (veure Avis consultatif relatif à l'utilisation de la technique de "législation par référence" pour la définition d'une infraction et aux critères à appliquer pour comparer la loi pénale telle qu'elle était en vigueur au moment de la commission de l'infraction et la loi pénale telle que modifiée [GC], 2020, § 38).*

Si seguim aquest raonament, és clar que la pena establerta en el Codi penal actual (8 anys màxim

de presó) resulta prima facie menys severa que la pena establerta anteriorment (10 anys màxim). Però no es pot fer altra cosa que constatar que la tipificació actual és substancialment distinta i clarament de més fàcil constitució, de manera que esdevé més desfavorable a la persona perseguida penalment. En efecte, sota l'imperi del Codi de 1990, els diners o valors blanquejats havien de provenir, exclusivament, d'un delicte de tràfic de drogues, de segrest, de venda il·legal d'armes, de proxenetisme o de terrorisme. Actualment, els fons han de provenir, directament o indirectament, de qualsevol activitat delictiva. Dit altrament, el delicte de blanqueig és actualment més fàcilment perseguible doncs contempla un àmbit delictiu molt més ampli.

Per tant, ens trobem en presència d'una incriminació més severa i alhora d'una pena més clement, sent indivisibles ambdues disposicions. Davant aquesta dualitat, ha de prevaler la tipificació sobre la pena assignada (i no a l'inrevés com sembla deduir-se de la jurisprudència actual), perquè la sanció porta causa de la incriminació i no al contrari. Per consegüent, la interpretació del principi de la retroactivitat in mitius realitzada per la jurisdicció penal -limitada exclusivament a comparar les penes assignades- esdevé no raonable, de manera que la Sala Penal no pot utilitzar aquest argument jurídic aïlladament per aplicar el Codi penal del 2005. Li pertocarà, consegüentment, resoldre, en una altra sentència, quin Codi penal convé aplicar als fets declarats provats".

3.3. Els recurrents qüestionen que la segona sentència dictada per la Sala Penal no ha fet aquesta comparació *in concreto* entre les dues normes penals. Afirmen que la diferència entre els codis no es troba solament en els delictes font dels diners, sinó també en la manca de tipicitat de la transformació dels diners, de manera que l'adquisició d'immobles i les rendes no es podia entendre com a blanqueig ni en el tipus bàsic, ni en l'agreujat, alhora que el comís dels fruits dels diners introduïts per blanquejar tampoc es trobava legalment previst fins al 2005. Per tant, consideren que la transformació i el comís s'haurien d'haver analitzat a la sentència recorreguda per determinar l'aplicació retroactiva de la norma penal.

La sentència impugnada, en el seu considerant I, afirma que convé determinar *in concreto* la llei penal més favorable; declara que els elements constitutius del delicte de blanqueig són més amplis en el Codi penal del 2005 i de més fàcil constitució; i, conclou que la nova tipificació no influeix en aquest cas, perquè són diners que provenen d'un delicte de tràfic de drogues. Pel fet de ser la tipificació equivalent, és el criteri de la pena aquell que determinarà quin Codi penal s'ha d'aplicar.

Com es pot observar, la motivació de la Sala Penal s'ha limitat a analitzar les noves conductes criminals que introdueix el Codi penal del 2005 davant les del Codi de 1990 respecte del delicte de blanqueig, però ha deixat sense analitzar i sense respondre les pretensions dels recurrents que fonamenten l'atipicitat de les conductes de transformació i d'obtenció dels fruits, així com la problemàtica referent al comís.

És cert que en el considerant V, referent a les proves del delicte de blanqueig, la Sala Penal raona

que "*la conducta típica és qualsevol acte per ocultar l'origen de diners o valors. L'al·legació dels recurrents en el sentit que quedarien excloses les conductes de transmissió i adquisició pel fet que foren expressament introduïdes al Codi penal en una modificació posterior, no pot ser presa en consideració. Com ho considera la sentència recorreguda, la fórmula "un acte per ocultar l'origen" no preveu cap limitació respecte a quin tipus d'acte ha de ser: per tant, tot acte dirigit a dissimular l'origen delictiu del patrimoni permet no descartar les dites conductes*". I en el considerant VI exposa que el comís s'estén a qualsevol bé, sigui producte directe o indirecte de la infracció.

No obstant això que s'ha referit, l'argumentació de la Sala Penal resulta insuficient i no omple les exigències del cànon de constitucionalitat relatiu a la motivació. Així, no s'efectua l'anàlisi *in concreto* de les dues possibles normes penals aplicables i amb les circumstàncies fàctiques concretes, no s'indica quina transcendència pot tenir respecte de la pretensió dels recurrents que les conductes o part d'elles siguin atípiques al canvi de redacció del Codi penal de 1990 ("*El qui cometi un acte per ocultar l'origen de diners o valors provinents d'un delicte de tràfic de drogues*") al del 2005 ("*El qui cometi un acte per ocultar l'origen de diners o valors <u>així com els béns adquirits amb aquests o llur contrapartida</u>*." (el subratllat és nostre), en relació amb la transformació dels béns i, per tant, tampoc sobre l'abast objectiu del comís.

En definitiva, la motivació de la Sala Penal ha superat l'àmbit de la punició i s'ha endinsat en l'estudi del tipus penal del blanqueig en el Codi penal aplicable, però aquest no ha estat dotat del rigor i de l'exhaustivitat que requeria la resposta als arguments principals introduïts adequadament pels recurrents. Consegüentment, la resposta judicial no pot merèixer la consideració de raonable i de lògica, atès que deixa sense l'anàlisi detallada i concreta que en aquest cas s'havia de realitzar respecte de la tipicitat o no de totes o de parts de les adquisicions i de les transformacions de béns portades a terme pels processats en el Codi penal de 1990, així com quin impacte i transcendència va tenir sobre aquest extrem la vigència del Codi penal del 2005, més enllà de les conductes criminals que podien originar el delicte de blanqueig.

3.4. Les consideracions anteriors justifiquen que es deixin imprejutjats els posteriors motius dels recursos d'empara i que s'anul·li la sentència de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia impugnada, atesa la manca de compliment de les exigències del cànon de constitucionalitat referent a la motivació, que comporta una vulneració del dret a la jurisdicció en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret (articles 10 i 86 de la Constitució).

3.5. L'estimació parcial del recurs d'empara justifica que no sigui procedent la condemna en costes processals -arg. article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Estimar parcialment els recursos d'empara interposats per les representacions processals respectives del Sr. Eduardo Bailó Nuez i de les Sres. Felisa Álvarez Beltran i Irina Saksybaeva Ksenzoya contra la sentència del 30 de setembre del 2025, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

2. Declarar que s'ha vulnerat el dret dels recurrents a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

3. Anul·lar la sentència del 30 de setembre del 2025, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per tal que aquesta dicti la resolució que estimi oportuna sobre les bases consignades en el fonament jurídic 3.3 d'aquesta sentència.

4. Deixar imprejutjats la resta de greuges formulats pels recurrents.

5. No fer imposició de les costes processals en relació amb aquest recurs d'empara.

6. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a les representacions processals respectives dels recurrents, a la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 19 de gener del 2026.

Joan Manel Abril Campoy

President

Pere Pastor Vilanova

Vicepresident

Jean-Yves Caullet

Magistrat

Víctor Torre de Silva López de Letona

Magistrat